

af de Grunde, man har anført. Jeg siger: Vel — naar I have saa megen Øyst til at blive af med disse Tiender, kunne vi gerne være med til at rydde dette Agitationspunkt ud af Verden; det kunne vi gerne være med til, efter at der i saa lang Tid har været Tale deroim, men det er min Opfattelse, at det er finansielt rigtigt at begrænse Lovens Gyldighed til et vist Aaremaal, saaledes som her er foreslaaet, til Aar 1900. I og for sig er det mig ligegyldigt, enten man sætter dette Aar eller tager et Par Aar længere.

Det næste Vædringsforslag angaar den Bestemmelse i § 7 med Hensyn til Præstetienden, som gaar ud paa, at de senere Beneficiariet ikke skulle kunne faa over $3\frac{1}{2}$ pCt. af det Beløb, der er blevet indbetalt til Afsløsning af den vedkommende Præstetiende. Jeg forstaar ikke Grunden dertil. Jeg forstaar ikke, hvad der skulde foranledige os til paa denne Lov at bestemme, at det effektive, faktiskste Udbytte, som Præstetiende kan give, ikke skal komme Beneficiarius til gode, men at det skal begrænses til kun at være $3\frac{1}{2}$ pCt., selv om det er $3\frac{3}{4}$ eller 4 pCt., som indvindes. Jeg forstaar ikke Grunden dertil, og derfor har jeg stillet mit Vædringsforslag.

Af mine Vædringsforslag til § 10 gaar det første ud paa at tydeliggøre, hvad der forekommer mig ingenlunde at staa tydeligt i Lovforslaget, at det er en Ret, den vedkommende Tiendeholder har til at faa kontante Summer til Laans af Statskassen. Der staar i § 10: „Finansministeren er bemyndiget til at tilstaa“, men den, der er bemyndiget til at tilstaa, er ogsaa bemyndiget til at afslaa. Det, som maa være Meningen, men som ikke staar der, er, at den vedkommende maa have Ret til at faa dette Laan. Det er altsaa kun en Redaktionsændring.

Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 4 skal jeg bemærke, at dette Forslag er fremkommet paa Grund af en Ytring af den højtærede Minister ved 1ste Behandling som jeg i alt Fald forstod saaledes, som om der kunde være Tvivl om, hvorvidt en Skyldner kunde have Lov til at opsigge med et halvt Aars Varjel. Hvorvidt der skulde være noget i Vejen for det, kan jeg ikke indse. Hvad skulde der være i Vejen for, at Tiendelaantageren opsigger Laanet? Der kan ikke være det mindste til Hinder for, at det sker. Hvis det sker, vil det blot betyde, at Statskassen faar disse Penge ind, og for dem skal annullere et tilsvarende Beløb af de udstedte Obligationer, enten ved at indløbe dem under Pari eller udtrække dem i det højeste til

Pari, og som Følge deraf kan der ikke ske Staten nogen Skade, naar den faar en konstant Indbetaling af vedkommende Sum. Men Forholdet vil jo stille sig saaledes, at efter en længere Aarvælttes Forløb vil Rentehydelsen ikke staa i et passende Forhold til Restbeløbet, saaledes som vi kende det fra vore Kreditforeninger. Naar man er gaaet langt ned, f. Eks. indtil Halvdelen, saa vil man af med de Penge, og hvad skulde det være i Vejen for, at man kunde stille det paa den Maade, at det er uopsigeligt fra Kreditors, men opsigeligt fra Debtors Side? Jeg har ment at burde nævne dette paa Grund af Ytringer, som faldt ved 1ste Behandling.

Mit Vædringsforslag under Nr. 5 gaar ud paa at gøre det klart, at i de Tilfælde, hvor Staten selv ejer Tiender, som afløses, eller hvor Statsinstitutter, eller, lad mig tilføje, hvor Præsteskaldene eje dem, der skal overhovedet Afgang til at faa Tiendelaan være udelukket, thi et Tiendelaan medfører jo, som jeg allerede har sagt, et procentvis Tab for Staten, nemlig Tab paa Obligationerne, som udstedes, og det vilde være ganske unaturligt, om Staten skulde tvinges til, naar den selv har Penge, at skaffe sig dem ved Udstedelsen af Obligationer; for Statsinstitutterne gælder det samme. Noget Betænkelighed kunde der være, naar man vilde gøre denne Regel anvendelig paa Præsteskaldene, thi jeg indrømmer, der kan være meget, der taler for, at Præsteembederne bør have deres Tiende afløst med kontante Penge, som andre Tiendeejere faa det. Jeg har ikke noget derimod, men Hovedsagen for mig er, at jeg ønsker paa dette Punkt at gøre klart, hvad der efter min Opfattelse er Lovens sande Mening.

Endelig skal jeg bemærke om mit Vædringsforslag under Nr. 6, til § 14, at der, saavidt jeg stonner, i denne Paragraf mangler en Bestemmelse om, at disse Dokumenter om Tiendens Ophør efter § 5 kunne udstedes, uden at der skal forlanges Gebyr til det offentlige. Derfor har jeg tilladt mig at stille Vædringsforslag deroim.

Bjerre: Det Vædringsforslag, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (P. G. C. Jensen) har stillet til § 7, afviger jo, som det høje Ting vil se, noget fra det Forslag, jeg har tilladt mig at stille til den samme Paragraf. I den oprindelige § 7 var der ikke bestemt noget som helst om, hvor stor Renten skulde være af Præstefløsningssummen; der stod blot, at Ministeren skulde gøre Afsløsningssummen frugtbringende og udbetale Præsterne Renten.